

[1975 மார்ச் 22]

[திரு. ஓ. பி. இராமன்]

இதையொட்டிச் சொல்ல விருப்புகிறேன். இந்தச் சட்டத்தினுடைய உண்மையான குறிக்கோளை எல்லோரும் வரவேற்றிருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் பாராட்டுகிறேன். இதிலே சருத்து மாற்றங்கள் சில சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், இந்தச் சட்டம் தனிப்பட்டவர்களிடம் விவசாயிகள் பெற்ற கடனுக்கு தற்காலிக நிவாரணம் என்ற அடிப்படையிலேதான் நிறைவேற்றப்பட்டுகிறது. இந்தச் சட்டத்தின் குறிக்கோளை உறுப்பினர்கள் ஏற்று நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை—

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன்பட்ட விவசாயிகள் (தற்காலிக நிவாரணம்) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 7/1975) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்ட முன்வடிவு, பிரிவு வாரியாக, ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவுகள் 2 முதல் 9 வரை, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 1, சட்டமியற்றும் முறை, முகப்புரை, நெடுத் தலைப்பு, ஆகியவை அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. ஓ. பி. இராமன் : தலைவர் அவர்களே,

“சட்டமன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன்பட்ட விவசாயிகள் (தற்காலிக நிவாரணம்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 7/1975) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை :—

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, கடன்பட்ட விவசாயிகள் (தற்காலிக நிவாரணம்) சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 7/1975) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.”

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

(3) தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத் திருத்த உச்சவரம்பு கட்டுதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 43/1974).

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, “சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்)

34 தமிழ் நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்புகட்டுதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974).

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

[1975 மார்ச் 22]

திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு @ (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974) ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும்” என முன் மொழிகிறேன்.

தமிழ்நாடு 1961 ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) சட்டத்தின் (தமிழ் நாடு சட்டம் 58/1961) 73 (xiii) வது பிரிவு மூலம், கரும்பு பயிரிடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் நிலங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு விதிவிலக்கு தமிழ் நாடு 1971 ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) சட்டத்தின் (தமிழ் நாடு சட்டம் 41/1971) 3 (10) வது பிரிவின் மூலம் திரும்பப் பெறப்பட்டது. இவ்வாறு விதிவிலக்கு திரும்பப் பெறப்பட்டதனை அடுத்து, அதன் விளைவாக, அரசு மேற்கொண்ட திரு. ஆரூரான் சர்க்கரை ஆலையில் உபரி நிலங்களை நிர்வகிக்கும் பொருட்டு, தமிழ்நாடு 1961 ஆம் ஆண்டு 58-வது சட்டத்தின் 94-அ (2) பிரிவின் கீழ் வகை செய்யப்பட்டுள்ளவாறு, கழகம் ஒன்றை அரசு அமைத்தது. மேற்சொன்ன சட்டத்தின் 94-பி (1) பிரிவிற்கிணங்க, நீடித்திருக்கிற குத்தகை ஒப்பந்தமொன்றின் கீழ் ஒரு சர்க்கரை ஆலையால் குத்தகைக் காரராக வைத்துவரப்பட்ட நிலம், தொடர்புடைய நிலச் சொந்தக்காரரின் உச்ச வரம்புப் பகுதிக்குள் இருக்குமானால், அந்த நிலம், முடிவடையாதுள்ள அந்தக் குத்தகை ஒப்பந்தக் காலம் வரையில் கழகத்தால் குத்தகைக்காரராக வைத்து வரப்படுபவராய்க் கருதப்பட வேண்டும். இதற்கிணங்க, அந்தச் சர்க்கரை ஆலைக்குப் பதிலாக அந்தக் கழகம் ஒரு தரப்பாக இருந்திருந்தாற்போல, அந்தக் குத்தகை ஒப்பந்தம் மேற் சொன்ன கழகத்தின் மீது முழு ஆற்றலும் விளைவும் உடையதாக இருக்கும் என்பதோடு, அதன் காரணமாக, அக்கழகத்தின் மீது முழுமையாகவும், திறனுள்ள வகையிலும் செயற்படுத்தப்படலாம், அல்லது நடவடிக்கை எடுக்கப்படலாம். இவ்விதித் துறையின் கீழ் திரு ஆரூரான் சர்க்கரை ஆலையால் குத்தகைக்கு வைத்து வரப்பட்ட 3,000 ஏக்கருக்கும் மேற்பட்ட நிலம் தமிழ் நாடு கரும்புக் கழகத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சுமார் 769 ஏக்கர் தொடர்பான குத்தகை ஒப்பந்தம் 30—6—1974ஆம் நாளுடன் முடிவடைந்தது. நிலச் சொந்தக் காரர்களில் சிலர் குத்தகைக் காலம் முடிவடைவதன் மேல் தங்கள் நிலங்களைத் தாங்களே பயிரிடுவதற்காக விடுவிக்கும் பொருட்டு மனுச் செய்துள்ளனர் என்று கூறப்படுகிறது. எஞ்சிய நிலங்கள் தொடர்பான குத்தகை ஒப்பந்தங்களும் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் முடிவடைந்துவிடும். சர்க்கரை ஆலைக்கு முறையான கரும்பு அனுப்புவதை உறுதி செய்யும் பொருட்டு மாற்று ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்ற வரையில், இந்த நிலங்கள் இன்னும் சிறிது காலத்திற்குத் தமிழ் நாடு கரும்புக் கழகத்தின் அனுபோகத்திலேயே நீடித்துவர வேண்டியது அவசியமாகுமென்று கருதப்பட்டது. எனவே, இந்தக் குத்தகை நிலங்கள் தொடர்பாக அவற்றின் குத்தகைக் காலம் முடிவடையும் நாளிலிருந்து மேலும் ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்குக் குத்தகைக் காலத்தைத் தொடர்ந்து நீட்டிக்கச் செய்யும்

தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 35 உச்ச வரம்புகட்டுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

1975 மார்ச் 22]

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

வகையில் 16—12—1974 அன்று சட்டமன்றப் பேரவையில் 49/74ஆம் எண்ணுள்ள சட்ட வரைவைக் கொண்டுவருவதன் மூலம் சட்டத்தைத் திருத்த அரசு முடிவு செய்தது.

சட்ட மன்றப் பேரவைக் கூட்டத் தொடர் 2—1—1974 அன்று பிறப் பிக்கப்பட்ட அறிவிப்பு ஒன்றின் மூலம் முடித்து வைக்கப்பட்டது. எனவே தமிழ் நாடு 1975ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத் திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) திருத்த அவசரச் சட்டத்தை (தமிழ் நாடு அவசரச் சட்டம் 2/75) சாற்றுரைப்பது அவசியமாயிற்று. இந்த அவசரச் சட்டம் 25—1—1975ஆம் நாளிட்ட தமிழ் நாடு அரசிதழ் சிறப் பிதழில் வெளியிடப்பட்டது. இச்சட்ட வரைவு, தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு நிலச்சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) திருத்த அவசரச் சட்டத்திற்குப் பதிலாகக் (தமிழ் நாடு அவசரச் சட்டம் 2/75) கொண்டு வரப்படுகிறது. இச்சட்ட வரவை இம் மேலவை ஏற்று நிறை வேற்ற வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : முன் மொழியப்பட்ட தீர்மானம் :

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) திருத்தச் சட்ட முன் வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன் வடிவு எண் 49/1974) ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.”

(பிற்பகல் 5-10).

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் 1963 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வரப்பட்டபோது, சில பல நிலங்களுக்கு விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டது. கரும்பு சாகுபடி செய்யக்கூடிய நிலங்கள், மேய்ச்சல் தரை நிலங்கள், தோப்புக்களாக இருக்கக்கூடிய நிலங்கள், காடுகளாக இருக்கப்பட்ட நிலங்கள் ஆகியவைகளுக்குத்தான் விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டது. அவைகள் எல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நீக்கப் பட்டு விட்டன. இப்பொழுது சில விதிவிலக்குகள் தான் இருக்கின்றன. உதாரணமாக இப்பொழுது தோப்புகளுக்கு அந்த விதிவிலக்கு இருக் கிறது. கரும்பு சாகுபடி செய்யக்கூடிய நிலங்களுக்கு இந்த விதிவிலக்குத் தேவையில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

திரு. ஆரூரான் சர்க்கரை ஆலை கிட்டத்தட்ட 1955ஆம் ஆண்டிலே நிறுவப்பட்டபோது, அந்தச் சர்க்கரை ஆலையினுடைய சொந்தக்காரர்கள் அவர்களுக்கு இருந்த நிலத்தையும் மற்றும் ஆலைக்கு வேண்டிய நிலங் களை மற்றவர்களிடமிருந்து குத்தகை எடுத்தும், நெல் வயல்களாக இருந்தவற்றை கரும்பு நிலங்களாக மாற்றி, அந்தக் கரும்பு பயிரிடும் நிலங்களுக்கு நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்கு பெற்று, அந்த ஆலைக்கு வேண்டிய கரும்பைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தார்கள். நாம் 1971ஆம் ஆண்டிலே விதிவிலக்கை எடுத்த பிறகு, சர்க்கரை ஆலைக்

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 22]

குக் கரும்பு நிலங்கள் தேவையில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டு, உதாரணமாக கோத்தாரி சர்க்கரை ஆலை, பேரி சர்க்கரை ஆலை, உத்திரப் பிரதேசத்தில் உள்ள சர்க்கரை ஆலைகள் இப்படிப்பட்ட ஆலைகளுக்கெல்லாம் கூட கரும்பு நிலம் தேவையில்லாமல் இருக்கின்றபோது, திரு. ஆரூரான் சர்க்கரை ஆலைக்கு நிலம் எதற்காக வேண்டும் என்ற அளவில், சட்டமன்றத்திலும் சரி, அதனுடைய குழுவிலே நான் உறுப்பினனாக இருந்தபோதும் சரி பேசப்பட்டு அந்த நிலங்களெல்லாம் எடுக்கப்பட்டு விட்டன. “எங்கள் ஆலைக்கு கரும்பு இல்லாவிட்டால் எப்படி நாங்கள் ஆலையை நடத்துவது” என்ற பிரச்சினையை எழுப்பினார்கள். அதற்காக பண்ணை கார்ப்பரேஷன், அதாவது கரும்புப் பண்ணைக் கழகம் என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதற்கு இருக்கக்கூடிய 3,000 ஏக்கர் நிலத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு, “15 ஏக்கர் நிலம்.....” என்று நினைக்கிறேன். அதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் சர்க்கரை ஆலையை நடத்தினால் போதும். உங்களுடைய எக்ஸ்பெரிமெண்ட் என்று சொல்லக் கூடிய பரிசோதனைக் காக அதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பாக்கியை நாங்கள் எடுத்து நடத்தி உங்கள் சர்க்கரை ஆலைக்கு வேண்டிய கரும்பை நாங்களே கொடுக்கிறோம்” என்று முடிவு செய்தோம். 20 ஆண்டுக் காலத்திற்கு அங்கு இருக்கும் நிலக் குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து அந்த நிலத்தை வாங்கினோம். 20 ஆண்டுக் காலம் என்பது, அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னதுபோல், 1974ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முடிவடைந்தது. பிறகு கிட்டத்தட்ட மூவாயிரம் ஏக்கர் நிலத்திலே 709 ஏக்கர் நிலக்காரர்கள், 1974 ஜூனேடு கால வரையறை முடிந்துவிட்டபடியால் கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். “அந்த நிலத்தை எல்லாம் எங்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும்” என்று கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். அவர்கள் ஏன் கேட்டார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்ல மறந்து விட்டார்கள். 1955ஆம் ஆண்டிலே அவர்களெல்லாம் நிலத்தைக் கொடுக்கிறபோது ஓர் ஏக்கருக்கு 125 ரூபாய் என்ற அளவிலே நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. ஓர் ஏக்கருக்கு 125 ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு, அவர்கள் நிலவரி, பஞ்சாயத்து யூனியன் செஸ் என்று 40 ரூபாய் அல்லது 50 ரூபாய் கட்டி, ஓர் ஏக்கருக்கு ரூபாய் 75லிருந்து 80 ரூபாய் வரையிலே அவர்களுக்குத் தேறும் என்று நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. அப்படி ஒரு 3,000 ஏக்கரை அப்பொழுது அங்கு இருக்கும் நிலச் சுவாந்தாரர்களும் மற்றும் ஆலை அதிபர்களும் வாங்கிக் கொண்டார்கள். இருபது ஆண்டுக் காலம் காண்ட்ராக்ட் என்ற முறையில் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டதால், அவர்கள் கோர்ட்டுக்குச் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. 1975ஆம் ஆண்டிலாவது தங்களுக்கு இந்த நிலைமை மாறும் என்று எண்ணினார்கள். கரும்பு நிலங்களிலிருந்து, தஞ்சை மாவட்டத்திலும் சரி, மற்ற மாவட்டங்களிலும் சரி—அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், அவர்களுடைய திருச்சி மாவட்டத்தைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு ரொம்ப நன்றாகத் தெரியும். ஓர் ஏக்கருக்கு கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் கிடைக்கிறது. இரண்டாயிரம் ரூபாய் ஓர் ஏக்கருக்கு கிடைக்கக் கூடிய நிலத்தை ஆலைக்கு எழுதிக்கொடுத்து 75 ரூபாயிலிருந்து 85 ரூபாய் வரை பெற்றுக்கொண்டிருந்தவர்கள், ஓர் ஆயிரம் ரூபாயாவது தங்களுக்குக் கிடைக்காதா என்ற எண்ணத்தில் அந்த நிலம் வேண்டுமென்று கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். கோர்ட்டுக்குப் போனவுடன் இதில் இருக்கக்கூடிய 709 ஏக்கர் நிலத்தையும்

1975 மார்ச் 22]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

அரசாங்கப் பண்ணைக்கே பழைய 125 ரூபாய் குத்தகைக்கே எடுத்துக் கொண்டு இன்னும் ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்கு உங்களுடைய நிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்போம் என்று நாம் அவர்களிடம் வழக்குப் பேசியிருக்கிறோம். இதில் இன்னும் வேடிக்கை என்னவென்று சொன்னால், நிலச்சொந்தக்காரர்கள் பெரிய பணக்காரர்கள் என்றும் அதைக் குத்தகைக்கு எடுத்திருக்கக்கூடியவர்கள் ஏழைகள் என்றும் ஒரு தப்பான அபிப்பிராயம் பரவலாக இருக்கிறது. பம்பாய் மாநகரத்தைப் பொறுத்தவரையிலே, வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்றால் பெரிய பணக்காரர்கள் என்றும் அதை வாடகைக்கு எடுத்து வீட்டில் குடியிருப்போர் ஏழைகள் என்றும் ஒரு நிலைமை. இங்கே கூட சட்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். உண்மையாகவே வீட்டை வைத்திருப்பவர் ஏழையாகவும், வீட்டிலே குடியிருப்பவர்கள் பெரிய பணக்காரர்களாகவும் இருப்பதுபோல், இப்பொழுது அங்கே இருக்கக்கூடிய கரும்புப் பண்ணைக் கார்ப்பரேஷன் என்பது—ஒரு பெரிய கழகம்—ஒரு பெரிய ஜமின்தார் போல அங்கு இருக்கக் கூடிய மக்களை வாட்டி ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கிற கார்ப்பரேஷனை இருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அரசாங்கம் அவர்களுக்கு 75 ரூபாய் என்றும் 125 ரூபாய் என்றும் கொடுப்பதற்கு மாறாக அவர்களுக்கு இப்பொழுது இருக்கிற நிலவரப்படி கிட்டத்தட்ட ஒரு 1000 ரூபாயாவது ஓர் ஏக்கருக்குக் கொடுத்து நாங்கள் எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்று சொன்னால், அதிலே ஏதாவது நியாயம் இருக்க முடியும். ஐந்தாண்டுகளுக்குக் கேட்கிறோம். என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் இருக்கிறதென்று என்னிடத்தில் தகவல் கூட நேரிலே கொடுத்தார்கள். அவர்கள் கொடுத்த தகவலைப் பார்த்தால், நிலைமை மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. மொத்தம் உள்ள 380 பேர்களிலே ஓர் ஏக்கருக்கு உள்ளாக நிலம் உள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள். மொத்தம் 709 ஏக்கர் நிலம். இதை நாம் கணக்கு பார்ப்பதற்குப் பொழுது, சராசரி ஒரு நபருக்கு கிட்டத்தட்ட இரண்டு ஏக்கர் வருகிறது. 63 பேர்கள் ஒரு ஏக்கருக்கு உள்ளாக நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஒன்று முதல் மூன்று ஏக்கர் வரை நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் 60 பேர். மூன்று முதல் ஐந்து ஏக்கர் வரை நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் 35 பேர். 10 ஏக்கர் வரை வைத்திருப்பவர்கள் 45 பேர். அதற்கும் மேல் வைத்திருப்பவர்கள் மற்றவர்கள். இந்த ஒரு ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்களுக்கு எவ்வளவு கிடைக்குமென்று பார்ப்பீர்களானால், 125 ரூபாயில் 45 ரூபாய் போக 80 ரூபாய்தான். எல்லோருக்கும் மூன்று ஏக்கருக்கு மேல் இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டால் கூட, ஆண்டு ஒன்றுக்கு அவர்களுக்குக் கிடைப்பது 375 ரூபாய். இதிலிருந்து அவர்கள் பஞ்சாயத்து செஸ்ஸும் நிலவரியும் கட்ட வேண்டும். அடுத்து, ஐந்து ஏக்கர் வரை நிலம் வைத்திருப்பவர்கள் 35 பேர் என்று நான் சொன்னேன். அவர்களுக்கு வருமானம் 625 ரூபாய். பத்து ஏக்கருக்கு மேல் உள்ளவர்களுக்கு வருமானம் 1,250 ரூபாய். அதிலே எல்லாம் போகப் பார்த்தால், 800 ரூபாய் வருமானம் கிடைக்கக்கூடியவர்கள் அவர்கள். இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் கூடப் பேசினார்கள் என்று நான் ஒரு பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அதிலே அவர்கள், ஓர் ஏக்கருக்கு உள்ளாக என்று சொன்னால், அவர்களுக்கு வேறு இடத்திலே நிலம் இருக்கிறது

88 தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்புக்கட்டுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்]

[1975 மார்ச் 22]

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் என்னிடம் “எங்களுக்கு இருக்கிற நிலம் எல்லாம் இவ்வளவுதான்; எங்களுக்கு இருக்கிற ஓர் ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் நிலங்களைத் தவிர வெளியிடங்களில் எங்களுக்கு நிலம் ஒன்றும் கிடையாது; இதை வைத்துக்கொண்டுதான் நாங்கள் பிழைக்கிறோம்,” என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே இந்தச் சட்டம் ரொம்ப அநியாயமான சட்டம் என்பதை நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன். உண்மையாகவே அரசு தனியாக ஒரு பண்ணைக் கார்ப்பரேஷன் நடத்த வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். அது லாபகரமாக நடக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள் அமைச்சர் அவர்கள் இதைக் குறிப்பிட்டு 15 இலட்சம் ரூபாய் வருகிற தென்று சொன்னார்கள். இங்கு இருக்கக்கூடிய உழவர்களுக்கு நியாயமான விலையை—ஒரு ஆயிரம் ரூபாயாவது ஒரு ஏக்கருக்குக் கொடுத்து விட்டு, மற்றும் கோத்தாரி ஆலை மாதிரி ஆலைகளை நிலச் சுவாந்தாரர்களுக்கு உண்மையான விலையைக் கொடுத்து கரும்பை வாங்கி நீங்கள் நடத்த முற்பட்டால், அது நிச்சயமாக நஷ்டத்தில்தான் நடக்க முடியும். மற்ற சர்க்கரை ஆலைக்காரர்களுக்கு நம்முடைய சட்டப்படியே, நிலம் தேவையில்லை என்று முடிவு செய்துவிட்ட பிறகு, அவரவர்களுடைய நிலத்திலே கரும்பு விளையச் செய்து அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்து அவர்களிடத்திலிருந்து கரும்பை வாங்கி நாங்கள் சர்க்கரை ஆலையை நடத்துகிறோம் என்று அவர்கள் சொன்னால், அதற்குப் பொறுப்பேற்க முடியுமே தவிர, நீங்கள் குறைந்த விலையிலே விவசாயிகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து கரும்பை வாங்கி அவர்களிடத்திலே கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால், அந்த லாபம் ஏழைகளுக்குப் போய்ச் சேருகிறதா, இல்லை, ஆலை முதலாளிகளுக்கு லாபம் செய்வதற்காக அரசாங்கம் பண்ணைக் கார்ப்பரேஷன் நடத்துகிறதா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் நிச்சயமாக சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் நினைக்கின்றேன். ஒரு ஆலைக்கும் நிலம் கிடையாது. ஒவ்வொரு ஆலைக்கும் அவரவர்கள் போய் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவரவர்கள் முன்பணம் கொடுக்கிறார்கள். அவரவர்கள் கரும்பை வெட்டிக்கொண்டுபோய் சர்க்கரை ஆக்குகிறார்கள். விவசாயிகளுக்கும் பலன் அளிக்கிறது. நாம் மட்டும் இந்தப் பண்ணைக் கார்ப்பரேஷனை வைத்து நடத்த வேண்டிய அவசியம் என்ன? அந்த நிலத்தை அவர்களிடத்திலே திருப்பிக் கொடுத்து விடலாம். வேண்டிய அளவுக்கு நானே தினம் அவர்கள்.....

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, நிலத்தை யாரிடத்தில் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, நிலம் யாருக்குச் சொந்தமாக இருக்கிறதோ அவர்களிடத்திலே திருப்பிக் கொடுத்துவிடலாம் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, நான் சொல்லுவதெல்லாம் அந்த 3,500 ஏக்கரையும் அந்தக் கரும்பு ஆலைக்குச் சொந்தம் என்று ஏற்கெனவே விற்று விட்டார்கள். மிச்சம்

தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 89-
உச்ச வரம்புக்கட்டுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட
மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

1975 மார்ச் 22]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

இருக்கிற 3,500 ஏக்கரைத்தான் பிரித்து வைத்திருக்கிறார்கள் குத்தகைக்கு என்று மிராசதார்கள். நாம் 3,500 ஏக்கராவையும் கார்ப்பரேஷனுக்காக வைத்துக்கொண்டோம். குத்தகை இருக்கிற நிலத்திற்கு மேற்கொண்டு ஐந்தாண்டுக் காலத்திற்கு குத்தகையை நீட்டிக்கின்றோம். அதை நாம் செய்கின்றோமே தவிர வேறொன்றும் இல்லை. இதை யாருக்குத் திருப்பிக் கொடுப்பது என்று உறுப்பினர் அவர்கள் சொல்லுவதைப் பார்த்தால், சர்க்கரை ஆலைக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டி வரும். அதையேதான் உறுப்பினர் குறிப்பிடுகிறாரா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, சர்க்கரை ஆலைக்குத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லவேயில்லை. அதிலே சர்க்கரை ஆலைக்காரர்களுடைய நிலம் இருந்தது. அதிலே நடத்தக்கூடிய அதிபர்களுடைய நிலத்தையும் சேர்த்து வைத்து நாளைய தினம் நில உச்சவரம்பு சட்டம் வந்தால் அந்த நிலம் தன்னிடமிருந்து போய்விடும் என்ற காரணத்தினால், அவர் சர்க்கரை செய்வதற்காக அதைக் கரும்பு நிலமாக மாற்றினார். உச்சவரம்பு அவருக்குக் கிடைத்தது. தன்னுடைய நிலம் மட்டும் பற்றாது என்ற காரணத்தினால், 3,500 ஏக்கர் வேண்டும் என்ற காரணத்தினால், மற்ற நிலங்களை எல்லாம் அவர்கள் குத்தகைக்கு எடுத்தார்கள். என்னுடைய கோரிக்கையெல்லாம் குத்தகைக்கு எடுத்த நிலங்களை யாருக்குச் சொந்தமாக இருக்கிறதோ அந்தச் சொந்தக்காரரிடத்திலே விட்டுவிடுங்கள் என்பதுதான். ஏனென்று கேட்டால் வந்திருக்கக்கூடிய சட்டம் குத்தகை எடுப்பதைப் பற்றியது. அவர்களிடமிருந்து வாங்கிய நிலங்களை அங்கு இருக்கக்கூடிய உழவார்களிடத்திலே திருப்பிக் கொடுங்கள். ஐந்து ஏக்கரா, பத்து ஏக்கரா என்று திருப்பிக் கொடுங்கள். இன்னும் நீங்கள் வைத்து நடத்த வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அங்கு இருக்கக்கூடிய நிலங்கள் எல்லாம் சர்க்கரை ஆலை முதலாளிக்கு உரியது போலவும் நான் ஏதோ முதலாளிக்குச் சாதகமாக வாதிடுவது போலவும் அமைச்சர் அவர்கள் திசை திருப்பி திரித்துச் சொல்லுகிறார்கள் என்பதை நான் மிகவும் வருத்தத்தோடு இங்கே தெரிவித்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் இப்பொழுது பேசியது போல் நான் ஒன்றும் திரித்துச் சொல்லவில்லை. 7,000 ஏக்கரா வரை அந்த ஆலைக்கு விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. 3,500 ஏக்கர் நிலத்தை திரு. ஆரூரான் சர்க்கரை ஆலைக்கு ஏற்கெனவே விற்று விட்டார்கள். மிச்சம் இருக்கிற 3,500 ஏக்கர் நிலத்தை குத்தகைக்கு என்று யார் யாருக்கெல்லாமோ எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த 3,500 ஏக்கராவை குத்தகைக்கு கார்ப்பரேஷனுக்குச் சேர்த்துக்கொண்டு வைத்திருந்தோம். அந்தக் குத்தகைக் காலம் காலாவதி ஆகிற காரணத்தினால், அதை நாம் மேற்கொண்டு ஐந்து வருட காலத்திற்கு குத்தகைக் காலத்தை நீட்டித்து வைத்திருக்கிறோம். இவ்வளவே தவிர வேறு பிரச்சினை ஒன்றுமே இல்லை.

1975 மார்ச் 22

(பிற்பகல் 5-20)

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, எனக்கு நேரிடையாகத் தெரிந்த வகையாக இருக்கிற காரணத்தினால், அமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் சொல்லுகிறாரோ அதற்கு மேலாக என்னால் பதில் சொல்ல முடியும். தன்னுடைய சொந்த நிலத்தை, நெல் பயிரிடக்கூடிய நிலத்தை கரும்பு பயிரிடக்கூடியதாக மாற்றி அதை அந்த ஆலைக்குச் சேர அந்த அதிபர் செய்தார். அது மட்டுமல்ல. மொத்த நிலம் பற்றாது என்ற காரணத்தாலே அவருடைய நிலத்தை குத்தகைக் காரருக்கு எழுதி வைக்கவில்லை. என்னிடத்திலே முழு விவரப் பட்டியல் இருக்கிறது. யார் யாருடைய பெயரிலோ எழுதி வைத்த நிலமல்ல. அந்தப் பட்டியல்படி, ஒருவனுக்கு ஓர் இடத்திலே 2 ஏக்கர் இருக்குமானால், குத்தகை என்று சொல்லி கரும்பு போட்டால் அந்த 2 ஏக்கர் நிலத்தில் அதிகமாக வருமானம் கிடைக்கும் என்ற ஆசையினாலே அந்தக் காலத்திலே அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய நிலத்தை குத்தகைதாரர்களுக்கு “பிளூமி”யாக எழுதிக் கொடுத்து, அந்தக் குத்தகைதாரர்களிடமிருந்து நாம் எடுக்கிறோமென்ற தவறான அபிப்பிராயம் ஏற்பட வேண்டாமென்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். தனிப்பட்டவர்களிடமிருந்து நிலம் வாங்குகிற தனிப்பட்டவர்கள் விலையைக் குறைத்து வாங்குகிறார்கள். நாம் பண்ணை வைத்து நடத்த வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதைத்தான் திருப்பிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவையல்ல. இப்பொழுது அந்தக் கழகத்தினுடைய நிலங்கள். அவற்றைப் பிரித்துக் கொடுக்கலாம். நாம் இப்பொழுது நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின்கீழ் எப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோமோ, அதைப் போல அந்தக் கரும்பு நிலங்களை தனிப்பட்டவர்களுக்கு 5 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் என்று பிரித்துக் கொடுத்து அவர்களையே கரும்பு நடச் சொல்லலாம். அவர்களுக்கு வேண்டிய ஊக்கங்களை வேண்டுமானால் அரசாங்கம் கொடுக்கலாம். பெரிய ஆலைக்காரர்கள் செய்யும்போது, இதற்காக நாம் ஏன் ஒரு கழகம் வைக்க வேண்டும்? அது கூட எனக்கு முக்கியமில்லை. அங்கு இருக்கும் கிட்டத்தட்ட 380 ஏழைகளுடைய நிலத்தை, 75 ரூபாய் அளவிலே பணம் கொடுத்து, இன்னும் 5 ஆண்டுக் காலத்துக்கு எடுத்துக் கொள்கிறோம் என்று அந்தக் கழகம் சொல்லுமேயானால், அதை விட அநியாயமான சட்டம் வேறு இருக்க முடியாது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அரசு உண்மையாகவே நியாயமாக நடக்க வேண்டுமென்று நினைக்குமானால், இந்தச் சட்ட முன்வடிவைத் திரும்பிப்பெற வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகின்றேன். வணக்கம்.

திரு. கே. ராஜாராம் : துணைத் தலைவரவர்களே, நண்பர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் மிக விளக்கமாகப் பேசி விட்டார்கள். இந்த கரும்புத் தோட்டங்களையெல்லாம் உச்ச வரம்பிலிருந்து விலக்குவதற்குப் பொறுப்பாக இருந்து பல மாவட்டங்களுக்கும் சென்று அந்தத் திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றிய அமைச்சரும் அதிருஷ்டவசமாக இப்பொழுது நம் முன் இருப்பது ஒரு நன்மை என்று நினைக்கின்றேன். அன்றைய

1975 மார்ச் 22]

[திரு. ஜி. சுவாமிநாதன்.]

தினம் கரும்பு ஆலைகளுக்கு சொந்தத்தில் நிலம் தேவையில்லை, ரிசர்ச் பண்ணுவதற்கு மட்டும் ஒரு ஏக்கர் அல்லது இரண்டு ஏக்கர், அதிகபட்சமாக 10 ஏக்கர் வரைக்கும், வைத்துக் கொள்ளலாமென்று முடிவு பண்ணினோம். அந்தக் குழுவுக்குத் தலைவராக இருந்த அ.ம.ச.சர் அவர்கள் இப்பொழுது பொதுப் பணித் துறை அ.ம.ச.சராக நம் முன் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இதுதான் கொடுத்த வாக்குறுதி. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு லைசன்சு சர்க்கரை—அப்பொழுது லைசன்சு கலாச்சாலை இருந்ததே தவிர கிலோ கிடையாது—8 அணுவிற்கு விற்பனைக் கொண்டுருந்த காலத்தில் இந்த நிலங்களை அதன் சொந்தக்காரர்கள் இந்த சர்க்கரை ஆலைக்கு வருஷத்திற்கு 100 ரூபாய், 125 ரூபாய் என்று குத்தகைக்கு விட்டார்கள். விட்டவர்களுக்கு ஒரு ஏக்கர், 2 ஏக்கருக்கு மேல் கிடையாது. சராசரி இரண்டு ஏக்கருக்கு மேலே யாருக்கும் கிடையாது. இப்படி 380 விவசாயிகள் தங்களுடைய நிலத்தை விட்டிருக்கிறார்கள். அப்பொழுது சர்க்கரை லைசன்சு எட்டுவதற்கு விற்பனை. இன்று ஒரு கிலோ இரண்டரை ரூபாய், இரண்டே முக்கால் ரூபாய் விற்பனைக் கொண்டுருக்கிறது. இந்த நிலங்களிலிருந்து வரக்கூடிய கரும்பிலிருந்து எடுக்கும் சர்க்கரை ஒரு கிலோ இரண்டே முக்கால் ரூபாய்க்கு விற்பனைக் கொண்டுருக்கும்போது, அந்தப் பழைய குத்தகையையே நீடித்து கொடுக்க வேண்டுமென்று வழி வகை செய்வது சரியல்ல. பெயர் வேண்டுமென்றால் சர்க்கரை கார்ப்பரேஷன், சுகர் கார்ப்பரேஷன் என்று வைத்திருக்கலாமெய்யொழிய, அரசாங்கமேதான் கார்ப்பரேஷன். இப்பொழுது அன்றையதினம் இரு தரப்பாரும் செய்துகொண்ட ஒரு ஒப்பந்தத்தை மீண்டும் இரு தரப்பாரும் சேர்ந்து நீட்டிக்க வேண்டுமெய்யொழிய, சம்பந்தப்பட்ட நபர்களைக் கலக்காமலே, அந்த ஒப்பந்தக்காரரைக் கலக்காமலே, மற்றொரு தரப்பாகிய அரசு சர்க்கரை ஆலையின் சொந்தக்காரராக ஆகி விடப் பிறகு அந்த அரசு தானே ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து அதை நீட்டிக்கச் செய்வது கோர்ட்டில் நிற்குமா என்பது எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: துணைத் தலைவரவர்களே, ஆலைக்கு நாம் சொந்தக்காரராக ஆகவில்லை. அந்த நிலத்தை நாம் எடுத்து கார்ப்பரேஷனாக்கி ஆலைக்கு வேண்டிய கரும்பு பயிர் செய்து கொடுப்பதாகத்தான் ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறோம்.

திரு. கே. ராஜாராம்: துணைத் தலைவரவர்களே, மற்ற ஆலைகளுக்கெல்லாம் 15 ஏக்கருக்கு மேலே வைத்திருக்கக்கூடாது என்று உச்ச வரம்பு வைத்து நாம் எடுத்து விட்டோம். இந்த ஆலைக்கு மட்டும் விதி விலக்குக் கொடுப்பது மாதிரி அப்படி ஏன் நாம் செய்யவேண்டுமென்பது தான் என்னுடைய கேள்வி. அதுவும் நான் முன்னால் சொன்னமாதிரி, 8 அணுவிற்கு ஒரு லைசன்சு சர்க்கரை விற்பனைக்கொண்டிருந்த போது செய்யப்பட்டது அந்த ஒப்பந்தம். அந்த ஒப்பந்தத்தை ஒரு கிலோ இரண்டே முக்கால் ரூபாய்க்கு சர்க்கரை விற்கும் இந்தக் காலத்தில் நீட்டிக்க வேண்டுமென்று ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்து அதற்கெல்லாம் நாம் கை தூக்குவது என்றால், கொஞ்சம் யோசித்துச் செய்ய வேண்டும். இது நியாயமில்லாத ஒரு காரியம். பெரிய மிராசதார்களாக இருந்தால் பரவாயில்லை. ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கருக்கு மேல் வைத்திருப்பவர்களே

48 தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்புகட்டுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

[திரு. கே. ராஜாராம்]

[1975 மார்ச் 22]

இல்லை. எல்லாரும் சிறு சிறு விவசாயிகள். அப்பேர்ப்பட்ட விவசாயிகளுக்கு கொஞ்சம் தொகையைக் கூட்டிக் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். குத்தகைப் பணத்தை மாற்றியமைக்க வேண்டும். அதற்கு ஏதாவது வழி வகை செய்து விட்டு இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபமில்லை. அம்மாதிரி அவர்களுக்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஏக்கருக்கு வருஷத்திற்கு 100 ரூபாய் என்று கொடுத்து விட்டு அதில் 10 ஆயிரம் ரூபாய், 8 ஆயிரம் ரூபாய் என்று லாபம் சம்பாதிப்பது நியாயமில்லை. அந்தச் சர்க்கரை ஆலை லாபம் சம்பாதிப்பதற்கு அரசு உந்தையாக இருப்பது ஒரு நல்ல முறையல்ல. சர்க்கரை ஆலைக்கு உதவி செய்வதற்காக வேண்டி சிறு சிறு விவசாயிகளைக் கஷ்டப் படுத்தக்கூடாது என்று தெரிவித்து, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, இங்கே அதிருஷ்டவசமாக இந்தக் கார்ப்பரேஷனை அமைக்கலாமென்று சொன்னவர்களே இப்பொழுது இருந்து வாதாடுவது உண்மையிலேயே மிகவும் ஒரு நல்ல காரியம் என்றே நான் கருதுகின்றேன். காரணம் இந்தக் கார்ப்பரேஷனை அமைப்பதாலே ஏற்படுகின்ற நன்மை தீமைகளையெல்லாம் தீர ஆலோசித்த பிறகு தான் இந்தக் கார்ப்பரேஷன் அமைப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். அதனையொட்டியே தமிழக அரசு அங்கே 3,091 ஏக்கர் நிலங்களை இந்தக் கார்ப்பரேஷனுக்கு எடுத்திருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்களும் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களும் குறிப்பிட்டது போல், பல விவசாயிகள் அதிலே இருக்கிறார்கள். சிறு சிறு விவசாயிகள் என்றால் ஒரு ஏக்கருக்கு உட்பட்டவர்கள், அதாவது 50 சென்ட், 56 சென்ட், 72 சென்ட், 80 சென்ட், 25 சென்ட், 18 சென்ட் என்று வைத்திருப்பவர்கள் ஏறத்தாழ 38 பேர் இருக்கிறார்கள். 27-01 ஏக்கர் நிலப்பரப்பளவு அந்த 38 பேர்களிடத்தில் இருக்கிறது. அதைப் போலவே 85 பேர்களுக்கு 166 ஏக்கர் சொந்தமாக இருக்கிறது.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, ஒரு ஏக்கருக்கு உள்ளாக இருக்கக்கூடியவர்கள் 63 பேர் இருக்கிறார்கள். என்னிடத்தில் முழு விவரம் இருக்கிறது.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : துணைத் தலைவரவர்களே, நான் என்னிடத்தில் இருக்கக்கூடிய கணக்குப்படி சொல்லுகிறேன். அந்த நிலங்கள் கூட இந்த 3,091 ஏக்கராக்களுக்கு உட்பட்டிருக்கிறதே தவிர, தனித்தனிப் பகுதிகளாக இல்லை. இப்பொழுது அரசு எடுத்திருக்கின்ற நிலங்கள் ஆளுரானுக்கு சொந்தமாக எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த நிலத்திற்கு இடையிடையே பாக்கெட்டுகளாக இருக்கின்றனவே தவிர, தனித் தனியாக இவர்களுக்கு என்று இல்லை. சாதாரணமாக ஒரு பகுதியில் 70 ஏக்கர் இருக்கிறது என்று சொன்னால், அந்த 70 ஏக்கர்களுக்கு உள்ளே அரை ஏக்கர், ஒரு ஏக்கர், முக்கால் ஏக்கர் என்ற விதமாசாரப்படி இருக்கிறது. தனியாக, தனி இடத்திலே இல்லை. அதனாலே தான் அவர்கள் ஏற்கெனவே அந்த நிலங்கள் அத்தனையையும்

தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு 48
உச்ச வரம்புகட்டெல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட
மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

1975 மார்ச் 22]

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

குத்தகைக்கு வாங்கி, அந்தக் கரும்பு ஆலைக்கு வேண்டிய கரும்பை உற்பத்தி செய்கின்ற அளவுக்கு வைத்திருக்கின்றார்கள். இடையிடையே இருக்கின்ற காரணத்தினாலே, அவர்கள் வேறு பயிரோடு கரும்பு பயிரிடுவார்களேயானால், அது சரியாக வராது. கரும்புப் பயிருக்கு நடுவிலே நெல் பயிரிடுவார்களேயானால், அது சரியாகப் பலன் தராது. அவர்கள் மாற்றாக இரண்டு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை போட்டதை மாறி மாறிப் போட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். அதனாலே தான் அவர்கள் அதை எடுத்திருக்கின்றார்கள்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : துணைத் தலைவரவர்களே, அவர்களும் கரும்புதான் போடுவோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஏனென்றால் கரும்பு பயிரிடுகிறபோது தான் அவர்களுக்கு வேண்டிய வருமானம் வருகிறது. நெல்லை விட 5 பங்கு வருமானம் வருகிறது. ஆகவே யாரும் நெல்லுக்குப் போக மாட்டார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : துணைத் தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரியும் என்று கருதுகிறேன். ஒரே நிலத்தில் தொடர்ந்து 4, 5, 10 வருஷத்துக்கு கரும்பைப் பயிரிட முடியாது. அதை மாற்றிப் போட முடியும். இரண்டு வருஷம் நெல் போட்டால் இரண்டு வருஷம் கரும்பு போட முடியும். மாற்றுப் பயிர்தான் போட வேண்டும்.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். இப்பொழுது வைத்திருக்கிற கார்ப்பரேஷனிலே எவ்வளவு பகுதியிலே கரும்பு, எவ்வளவு பகுதியிலே நெல் போடுகிறோம் என்று பார்த்தால், ஆரூரான் காலத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட 30 சதவிதிதம் நெல் நாமே போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே அவர்கள் மாற்றிப் போடுவதினாலே தவறு ஒன்றுமில்லை.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : போட வேண்டுமென்று தான் நானும் சொல்லுகிறேன். இல்லையென்றால் அதில் பலன் ஒன்றும் கிடைக்காது.

திரு. கே. எஸ். கணபதி : நிலச்சுவாந்தார்களை இந்த இடத்திற்கு இப்பொழுது அழைத்துக்கொண்டுபோனால், அவர்கள் தங்களுடைய நிலத்தை அடையாளம் காட்டும் வகையிலே இந்த நிலங்கள் அமைந்திருக்கின்றனவா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 5-30).

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : இந்த நிலம் நிச்சயமாக அவர்களுக்கு அடையாளம் தெரியும். இந்த நிலங்கள் அதற்கு இடையிடையே இருக்கின்ற காரணத்தாலேதான் இதைத் தனியாக விடமுடியவில்லை. தவிர, ஏழை விவசாயிகளைக் கசக்கிப் பிழிய வேண்டும் என்ற குறாக்கம் இத்து அரசுக்கு இல்லை.

44 தமிழ் நாடு 1973 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்புக்குட்படுத்தல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

[திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

[1975 மார்ச் 22]

அடுத்து, எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அரசாங்கமே ஆலேசுக்கு சொந்தக்காரர்கள் என்றார்கள். ஆலே அரசுக்குச் சொந்தமல்ல. அங்கே இருக்கிற தொழிலாளர்களையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றுதான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதே தவிர, அரசாங்கமே விவசாயம் செய்து லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று அல்ல. ஆளுரான் சர்க்கரை ஆலையில் வேலைசெய்துவரும் தொழிலாளர்களின் நலனைக் கருதித்தான், இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, யாரையும் கசக்கிப் பிழியவேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காக அல்ல. சட்டப் பேரவையில் பேசுகிறபோது கூட, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்கள் உட்பட எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் அந்த ஆலையிலே பணியாற்றுகிற விவசாயிகளுக்கு, தொழிலாளர்களுக்கு மற்றவர்களைவிட அதிகமான சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள், எந்தவிதப் பிரச்சினையும் எழுவதில்லை என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே யாரையும் கசக்கிப் பிழிவது நோக்கம் அல்ல.

திரு. ஜி. சுவாமிநாதன் : தலைவர் அவர்களே, கசக்கிப் பிழிய வேண்டும் என்ற நோக்கம் அரசுக்கு இல்லை என்பதை நன்றாக அறிவோம். ஆனால் அவர்களுக்கு குத்தகையாவது அதிகம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுவதிலேயிருந்து, குத்தகையைக் கூட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, தனியாக எடுத்ததைப்பற்றியோ, கார்ப்பொஷன் இங்கி வருவதைப்பற்றியோ குறை கூறவில்லை. எப்படியாவது கொஞ்சம் குத்தகை கூட்டிக்கொடுங்கள் என்று தான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பல பிரச்சினைகள் அதிலே இருக்கின்றன. ஏற்றிக் கொடுக்கின்ற காரியத்தைச் செய்வதற்கு கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். அகலிலே ஏறியிருக்கிறது, ஆகவே கூலியை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டு, உயர்த்திக் கொடுத்தால், அகலிலே குறைந்து காணும்போது கூலியைக் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றால், போராட்டம் நடத்துகிறார்கள். எனவே இதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்துத்தான் செய்ய வேண்டியிருக்கும். அது தனிப் பிரச்சினை. எனவே இந்த மசோதாவை நிச்சயமாக நிறைவேற்றித் தருவார்கள், அப்படி நிறைவேற்றி அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை :

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974) ஆய்விந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்ச வரம்புகட்டுதல்) திருத்த சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974)

1975 மார்ச் 22] [திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம்]

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்டமுன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. பிரிவுகள் 2ம், 3ம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 1, சட்டமியற்றும் முறை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை, அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே,

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ் நாடு, 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974) நிறைவேற்றப்படவேண்டும்”

என்று முன் மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவை முன் உள்ள பிரச்சினை :

“சட்ட மன்றப் பேரவையால் நிறைவேற்றப்பட்ட, தமிழ் நாடு 1975 ஆம் ஆண்டு, நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுதல்) திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 49/1974) நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”.

தீர்மானம், அவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் 24-3-1975 திங்கட்கிழமை பிற்பகல் 4 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(பிற்பகல் 5-35)

6. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

134. Notification issued with G. O. Ms. No. 767, Commercial Taxes and Religious Endowments, dated the 23rd December 1974 in regard to date of commencement of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments (Fifth Amendment) Act 1974 [(Laid on the table of the House under section 116 (3) of the Tamil Nadu Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Tamil Nadu Act 22 of 1959).]